

DANIJEL
KOL

TVOJ
POSLEDNJI
DAN

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2017.

„Pa, reci mi šta sam ja, ako si ti đavo.“

UVOD

Ponedjeljak, 24. maj 2010.

Samanta Bojd sagla se ispod klimave policijske prepreke. Pogledala je statu Pravde na vrhu zloglasnog londonskog suda Old Bejli. Skulptura zamišljena kao simbol moći i integriteta iz ove perspektive izgledala joj je kao ono što je uistinu bila, očajna žena bez iluzija, na ivici odluke da se baci s krova na daleki pločnik. Povez preko očiju, s kojim je obično prikazivana širom sveta, u ovom slučaju bio je izostavljen, zato što je „slepa pravda“ bila naivna ideja, s obzirom na probleme poput rasizma i policijske korupcije.

Okolne ulice i stanice podzemne železnice bile su zatvorene zbog navale novinara koji su se tu naselili, preobražavajući prometni deo centralnog Londona u apsurdnu srednjoklasnu favelu. Prazna pakovanja hrane šepurila su se pored znakova *Marks & Spenser* i *Pret A Manger* na tlu pokrivenom đubretom. Firmirane vreće za spavanje bile su spakovane. Čulo se zujanje električnih brijača. Mini-pegla iskusnog medijskog poslenika nije uspela da sakrije činjenicu da je njen vlasnik spavao u košulji i kravati.

Samanta je samosvesno vrludala kroz gomilu. Kasnila je. Oznojila se na šestominutnom maršu od Čanseri lejna. Platinastoplava kosa opirala se pokušajima da je podigne i veže, da bi se prurušila. Mediji su od prvog dana identifikovali osobe povezane sa suđenjem. Danas je bio četrdeset šesti dan. Njen lik se u međuvremenu verovatno pojavio u svim važnijim svetskim novinama. Morala je da pozove policiju kad ju je naročito uporni novinar pratio sve do kuće u Kensingtonu i odbio da se udalji. Žurno je koračala, oborene glave, rešena da izbegne neželjenu pažnju.

Dva krivudava reda protezala su se preko raskrsnice kod stanice Nju-gejt. Jedan je dugovao postojanje nedovoljnom broju pokretnih toaleta, dok je drugi vodio do improvizovane tezge *Starbaksa*. Zahvatila ju je i ponela ljudska struja koja je neprestano tekla između dva reda. Iskoračila je

iz nje da bi se uputila ka policajcima koji su stražarili na sporednom ulazu u sudnicu. Malena žena obrecnula se na nju, na japanskom, kad je nehotice pokvarila kadar jedne od nekoliko desetina televizijskih ekipa koje su se javljale s lica mesta.

„Ovo je poslednji dan“, podsećala se dok se udaljavala od nerazumljive salve uvreda. Još osam sati, pa će se život vratiti u normalu.

Nepoznati policajac pomno je proučio njenu legitimaciju na vratima, pre nego što ju je izložio poznatoj rutini: zaključavanju njenih stvari, njenom objašnjavanju da je fizički nemoguće da skine verenički prsten posle pištanja detektora za metal, nerviranja zbog tragova znoja pri pretresu i žurnog hoda po bezličnim hodnicima da bi se pridružila ostalim porotnicima u ispijanju mlake instant kafe.

Zbog ogromne medijske pažnje u čitavom svetu i incidenta u Samantinoj kući, doneta je odluka bez presedana, o odvajanju porote. Ova odluka izazvala je zgražavanje javnosti zbog hotelskih računa koji su gutali desetine hiljada funti državnog novca. Posle dva meseca jutarnji razgovor sveo se na kukumavčenje zbog bola u leđima izazvanog lošim hotelskim krevetima i jednoličnošću noćnog menija, i bogoradanje zbog onog što je ljudima najviše nedostajalo: žene, deca, poslednja epizoda *Izgubljenih*.

Napeta tišina prikrivena trivijalnim čavrljanjem bila je oslobođena kad je sudski pozornik konačno došao da pozove porotu. Starešina porote, postariji čovek po imenu Stenli, koji je izbor na tu dužnost verovatno dugovao začuđujućoj sličnosti s Gandalfom, polako je ustao. Poveo je grupu iz sobe.

Sudnica 1, jedna od najpoznatijih na svetu, bila je rezervisana samo za najozbiljnije kriminalne slučajeve i pamtila je slavne mračnjake poput Kripena*, Satklifa** i Denisa Nilsena***, koji su na toj pozornici polagali račune za krupne grehe. Veštačko osvetljenje plavilo je dvoranu. Širilo se iz velike ploče od mutnog stakla na tavanici. Obasjavalo je tamno drvo i zelenu kožu.

* Hawley Harvey Crippen (1862–1910), američki homeopata koji je obešen u zatvoru Pentonvil zbog ubistva supruge, Kore Henrijet Kripen. On je prvi osumnjičeni uhapšen pomoću korišćenja bežičnog telegrafa. Dokazi DNK iz 2007. godine pokazali su da je leš pronađen u njegovom podrumu, za koji se mislilo da pripada njegovoj supruzi, muški. (Prim. prev.)

** Peter Coonan, rođen kao Peter William Sutcliffe (1946), engleski serijski ubica, poznat kao Jorkširski Trbosek. Godine 1981. osuđen je za ubistvo trinaest žena i pokušaj ubistva još sedam. (Prim. prev.)

*** Dennis Andrew Nilsen (1945), britanski serijski ubica i nekrofil, koji je ubio najmanje 12 mladića. (Prim. prev.)

Samanta je sela na uobičajeno mesto u prvom redu porotnika, najbliže optuženom, svesna činjenice da je bela haljina, njena kreacija, za nijansu prekratka. Spustila je dokumenta o suđenju u krilo, na veliko razočaranje napaljenog starkerle, koji je prvog dana suđenja zamalo oborio nekog da bi obezbedio mesto pored nje.

Za razliku od onih u američkim filmovima, koji su u otmenom odelu sedeli za stolom pored svojih još otmenije obučениh advokata, optuženi u Old Bejlju sâm se suočavao sa zastrašujućom dvoranom. Mali ali uočljivi stakleni zid okruživao je podijum, naglašavajući činjenicu da osoba iza njega predstavlja ozbiljnu opasnost za prisutne u dvorani.

Optuženi je kriv dok se ne dokaže da je nevin.

Ispred optuženog, levo od Samante, bio je prostor namenjen sudiji. Mač u zlatnoj kaniji visio je iznad kraljevskog grba, iza stolice u središtu, jedinog slobodnog mesta za sedenje u dvorani. Sudski pisar, timovi branioca i tužioca bili su u centralnom delu dvorane. Visoka galerija za posmatrače, na suprotnom zidu, bila je puna revnosnih gledalaca krmeljivih očiju, koji su spavali na ulici kako bi bili sigurni da će prisustvovati poslednjem danu ovog izuzetnog suđenja. U zadnjem delu dvorane, na zaboravljenim klu-pama ispod galerije, sedeli su suvišni ljudi, na ovaj ili onaj način povezani s procesom: veštaci koje advokati verovatno neće pozvati da svedoče, sudski zvaničnici i, naravno, policajac u središtu pravne kontroverze, detektiv s nadimkom Vulf: Vilijam Oliver Lejton-Foks.

Vulf je prisustvovao svakom od četrdeset šest dana suđenja. Proveo je bezbrojne sate zureći u optuženog. Posmatrao ga je s hladnim izrazom, s neupadljivog mesta pored izlaza. Čvrsto građeni muškarac umornog lica i tamnoplavih očiju imao je nešto više od četrdeset godina. Samanta je mislila da bi bio prilično zgodan da nije izgledao kao neko ko mesecima nije spavao i na svojim plećima nosio sav teret ovog sveta – što je, ako ćemo pravo, i bio slučaj.

„Krematorijumski Ubica“, kako ga je štampa nazvala, postao je najplodniji serijski ubica u istoriji Londona. Ubio je dvadeset sedam žena za dvadeset sedam dana. Sve žrtve bile su prostitutke od četrnaest do šesnaest godina. Ta činjenica skrenula je pažnju slabo obavestene javnosti na grubu stvarnost na ulicama prestonice. Najveći broj žrtava bio je pro-nađen dok je još goreo. Spaljivao ih je žive, nakljukane velikim dozama lekova za smirenje. Paklena temperatura u kojoj su skončavale uništavala

je sve potencijalne dokaze. Ubistva su naglo prestala. Nije bilo tragova niti osumnjičenih. Gradska policija žestoko je kritikovana zbog nesposobnosti da spreči pomor nevinih devojaka. Tako je bilo sve dok Vulf nije uhapsio osumnjičenog, osamnaest dana posle poslednjeg ubistva.

Na podijumu za optužene, opkoljenom staklenim zidom, sedeo je Nagib Halid, sunitski musliman, britanski državljanin pakistanskog porekla. Radio je kao taksista. Živeo je sam. Krivično je gonjen zbog sitnih paljevina. Slučaj je, zahvaljujući Vulfovom ubedljivom svedočenju i DNK dokazima koji su povezivali tri žrtve sa zadnjim sedištem Halidovog taksija, izgledao čvrsto. Ubrzo je počeo da se raspada.

Pojavili su se alibiji koji su opovrgavali izveštaje detektiva i njegovog tima. Podignute su i optužnice za zastrašivanje i zlostavljanje osumnjičenog u pritvoru. Protivrečni forenzički izveštaji tvrdili su da se ugljenisana DNK ne može smatrati pouzdanim dokazom. Služba za profesionalne standarde u okviru Gradske policije, na oduševljenje advokata odbrane, predstavila je pismo koje je stiglo do njih. Napisao ga je anonimni Vulfov kolega, nekoliko dana pre poslednjeg ubistva. U njemu je izrazio zabrinutost zbog načina na koji je Vulf vodio slučaj i stanja njegovog uma. Tvrdio je da je postao „opsednut“ i „očajan“. Završavalo se preporukom za povlačenje Vulfa s ovog i prebacivanje na drugi slučaj.

Najveća priča na svetu iznenada je postala još veća. Policija je optužena da je iskoristila Halida kao žrtvenog jarca, da bi prikrla propuste u svom radu. Komesar i pomoćnik komesara za specijalizovane kriminalističke operacije naterani su da podnesu ostavke zbog nečuvenih brljotina koje su se desile u odeljenju pod njihovom komandom. Tabloidi su bili puni skandaloznih priča o osramoćenom detektivu. Razapinjan je na medijski krst zbog navodnih problema s alkoholom i moguće sklonosti nasilju, koja mu je upropastila brak. Lukavi advokat odbrane opomenut je zato što je rekao da bi Vulf i njegov klijent trebalo da promene mesta u sudnici. Nagib Halid zbunjeno je posmatrao cirkus koji se odvijao pred njim. Ni u jednom trenutku nije pokazao ni najmanji trag zadovoljstva zbog preobražaja iz demona u žrtvu.

Završni dan suđenja odvijao se po najavljenom rasporedu. Odbrana i optužba održale su završne govore. Sudija se zatim obratio poroti. Ukratko je predočio dokaze koji su još smatrani valjanim i podelio nekoliko saveta o zamršenim pravnim pitanjima. Porota se zatim povukla da bi donela

presudu. Većali su u prostoriji iza podijuma za svedoke, nemaštovito opremljenoj sveprisutnim drvenim pločama i zelenom kožom. Dvanaest porotnika je duže od četiri i po sata raspravljalo o presudi, za velikim drvenim stolom.

Samanta je još pre nekoliko nedelja odlučila kako će glasati. Iznenadila se kad je videla da su mišljenja podeljena. Uveravala je sebe da nikad ne bi dozvolila da javno mnjenje utiče na njen sud, iako joj je bilo drago što njen glas neće dodati više goriva na lomaču javnosti, od koje su zavisile njena radnja, izvor prihoda i sreća. Isti argumenti ponavljali su se unedogled. Neko bi zatim podsetio na detektivovo svedočenje. Uznemirio bi se kad bi mu po ko zna koji put rekli da je neprihvatljivo i da se mora zanemariti.

Stenli bi s vremena na vreme pozvao porotnike na glasanje. Sudski pozornik bi, posle njega, odneo sudiji cedulju s obaveštenjem da porota još nije donela jednoglasnu odluku. Posle svakog glasanja još jedna osoba slomila bi se pod pritiskom narastajuće većine. Nekoliko minuta pre isteka četvrtog časa većanja postignuta je većina od deset prema dva. Stenli je nevoljno dodao cedulju s ovim rezultatom sudskom pozorniku. Čovek se deset minuta kasnije vratio da povede porotu nazad u sudnicu.

Samanta je osećala sve poglede na sebi, dok je išla ka svom mestu pored prostora za optuženog. U dvorani je vladala tišina. Stidela se kuckanja visokih potpetica koje je odjekivalo dvoranom. Laknulo joj je kad je začula škripu koja je nastala kad je svih dvanaest porotnika istovremeno zauzelo svoja mesta. Kuckanje njenih potpetica bilo je beznačajno u poređenju s tom bukom.

Zapazila je da se ljudi upinju da protumače njen izraz. Bili su previše nestrpljivi da sačekaju još jedan minut na zvanično proglašenje presude. Uživala je u tome. Dvorana je bila puna „učenih“ ljudi koji su se šepurili pod perikama i odorama, ophodeći se prema njoj i ostalim porotnicima s nipodaštavajućom učtivošću. Sad su svi zavisili od suda porote. Uzdržavala se da se ne osmehne. Osećala se kao dete, posednik tajne koju ne sme odati.

„Molim optuženog da ustane“, prodrao se sudski pisar u tišini.

Nagib Halid polako je ustao u ograđenom prostoru.

„Molim glavnog porotnika da ustane.“

Stenli je ustao na kraju Samantinog reda.

„Da li ste doneli jednoglasnu presudu?“

„Nismo.“ Stenlijev glas se lomio. Odgovor je stoga bio jedva čujan.

Samanta je zakolotala očima kad je pročistio grlo, tri puta se zakašljavši. „Nismo“, gotovo je povikao Stenli.

„Da li ste doneli presudu za koju je saglasna kvalifikovana većina porotnika?“

„Doneli smo“, Stenli se trgao, kad je shvatio da je pogrešio. „Izvinite... Jesmo.“

Pisar je pogledao sudiju, koji je klimnuo glavom, dajući do znanja da prihvata odluku donetu kvalifikovanom većinom porotničkih glasova.

„Da li porota misli da je optuženi Nagib Halid kriv ili nije kriv za dvadeset sedam optužbi za ubistva?“

Samanta je zadržala dah, iako joj je odgovor bio poznat. Nekoliko stolica škripnulo je uglas, kad su se radoznalci nagnuli napred u iščekivanju...

„Nije kriv.“

Pogledala je Halida da bi videla njegovu reakciju. Drhtao je od olakšanja, lica zarivenog u šake.

Začula je prve uspaničene krike.

Vulf je u trenu stigao do prostora za optuženog. Bacio je Halida preko staklene ograde, pre nego što je iko od čuvara stigao da reaguje. Halid je nezgodno pao. Slabašni krik zamro mu je na usnama kad je počeo nemilosrdni napad. Rebra su mu pukla kad ga je Vulf šutnuo. Koža oko zglobova popucala mu je od snage udarca.

Oglasio se signal za uzbunu.

Vulf je dobio udarac u lice. Osetio je ukus krvi kad se zateturao unazad u pravcu porote. Oborio je ženu pored sebe. Nekoliko policajaca stalo je između njega i zgrčenog tela u podnožju podijuma, u ono malo vremena koliko mu je bilo potrebno da se uspravi.

Zgrabile su ga snažne ruke. Oborile su ga na kolena, a zatim i na pod. Udahnulo je miris znoja i sredstava za čišćenje. Video je kako jedan od povređenih policajaca ispušta pendrek, koji se zakotrljao po daskama pored Halida.

Izgledalo je da je mrtav, ali je Vulf morao da bude siguran.

Iskoristio je poslednji nalet adrenalina. Oslobodio se i počeo da puzi u pravcu tela, s tamnosmeđim mrljama krvi na jeftinom, mornarskoplavom odelu. Posegnuo je za teškim oružjem. Sklopio je prste oko okruglog hladnog metala. Podigao ga je iznad glave, kad je dobio razoran udarac u leđa.

Onako dezorijentisan, mogao je samo da gleda kako sudski čuvar ponovo zamahuje i mrvi mu zglob drugim, strašnim udarcem.

Od izricanja presude „nije kriv“ nije prošlo ni dvadeset sekundi. Vulf je znao da je sve gotovo kad je čuo čegrtanje metala po drvetu. Molio se u sebi da je učinio dovoljno.

Ljudi su vrištali i trčali ka izlazima. Gomila policajaca potiskivala ih je nazad u dvoranu. Izbežumljena Samanta sedela je na podu. Tupo je zurila ispred sebe, uprkos svemu što se dešavalo na nekoliko metara od nje. Neko ju je konačno uhvatio za ruku, podigao na noge i žurno izveo iz prostorije. Osoba koja ju je vodila vikala je nešto, ali reči nisu dopirale do nje, baš kao ni naizgled daleki signal za uzbunu. Okliznula se u Velikom predvorju. Neko ju je kolenom zakačio postrance u glavu. Nije osetila bol, ali je leđima udarila o crno-beli sicilijanski mermer. Zbunjeno je zurila u dvadeset dva metra visoku, kitnjastu kupolu, u statue, vitražne prozore i murale.

Njen spasilac ponovo ju je podigao kad je gomila prošla. Otpratio ju je do glavnog ulaza i potrčao nazad prema sudskoj dvorani. Ogromna drvena vrata i crna kapija behu širom otvorena. Olovno nebo prizivalo ju je sebi. Usamljena, Samanta je, teturajući se, izašla na ulicu.

Fotografija ne bi bila savršenija ni da je pozirala za nju: prekrasna, krvlju poprskana porotnica, sva u belom, stajala je traumatizovano ispod skulptura Hrabrosti, Istine i zlokobnog Anđela pisara, od glave do pete zaogrnutog teškom odorom, imitacije smrti, spremne da izvesti nebesa o beskrajnom spisku grehova.

Okrenula je leđa alavom čoporu novinara i zaslepljujućoj svetlosti. U blesku hiljada bliceva ugledala je reči urezane u kamenu, visoko iznad sebe. Počivale su na četiri kamena stuba, nosača njihove metaforičke težine:

BRANITE DECU SIROMAŠNIH I KAZNITE ZLOČINCE.

Pročitala je te reči uverena da je u nečemu omanula. Može li iskreno reći da je uverena u Halidovu nevinost koliko je detektiv verovao u njegovu krivicu? Pogledala je anđela pod kapuljačom, sa saznanjem da se i njeno ime našlo na njegovom spisku.

Upravo joj je bilo presuđeno.

Četiri godine kasnije...

PRVO POGLAVLJE

Subota, 28. jun 2014.

3.50 ujutro

Vulf je naslepo tragao za mobilnim telefonom, koji bi se posle svake vibracije pomerio na laminatnom podu. Tama se polako razređivala, otkrivajući poznate oblike u stanu. Znojem natopljeni čaršav lepio mu se za kožu dok je puzao s madraca ka izvoru dosadnog zujanja.

„Vulf“, odgovorio je. Laknulo mu je što je makar to pogodio, dok je tragao za prekidačem za svetlo na zidu.

„Ovde Simons.“

Uključio je svetlo. Duboko je uzdahnuo kad ga je slaba žuta svetlost podsetila na to gde se nalazi. Najradije bi je odmah ugasio. U sćućušnoj spavaćoj sobi nije bilo ničeg izuzev četiri zida, izanđalog madraca na podu i gole sijalice. U klaustrofobičnoj kutiji bilo je vrelo, zahvaljujući gazdi koji još nije dobio ključ prozora od pređašnjeg stanara. To u normalnim prilikama u Londonu ne bi bio veliki problem. Vulf se uselio na početku toplotnog talasa, nekarakterističnog za Englesku. Trajao je već dve nedelje.

„Ne zvučiš oduševljeno“, reče Simons.

„Koliko je sati?“, zevnuo je Vulf.

„Deset do četiri.“

„Zar nisam slobodan za vikend?“

„Više nisi. Potreban si na mestu zločina.“

„Pored tvog stola?“, pitao je Vulf. Znao je da šef godinama nije promovio nos iz kancelarije.

„Duhovito, nema šta. Pustili su me napolje zbog ovog slučaja.“

„Toliko je zeznut, a?“

Simons je odgovorio sa zadržskom: „Prilično je zeznut. Imaš li olovku?“

Vulf je preturao po gomili kutija na vratima. Pronašao je olovku, ali ne i papir. Žvrljaće po nadlanci.

„Imam. Govori.“

Krajičkom oka primetio je treperavu svetlost na kuhinjskom ormariću.

„Stan 108...“, počeo je Simons.

Vulf je ušao u slabo opremljenu kuhinju, ispunjenu plavom treperavom svetlošću koja je dopirala kroz prozorčić.

„... Triniti tauers...“

„Hibard roud, Kentiš Taun?“ Prekinuo ga je Vulf, gledajući desetine policijskih automobila, novinare i evakuisane stanovnike bloka preko puta.

„Kako si, kao đavola, to znao?“

„Ja *jesam* detektiv.“

„Pa, mogao bi biti i osumnjičeni broj jedan. Dovlači dupe ovamo.“

„Hoću. Samo moram da...“ Vulf je učutao kad je shvatio da je Simons prekinuo vezu.

Primetio je postojanu narandžastu svetlost iz mašine za rublje. Setio se da je stavio radnu odeću na pranje pre nego što je legao. Pogledao je desetak identičnih kartonskih kutija poređanih uz zidove:

„Prokletstvo.“

Vulf se pet minuta kasnije gurao kroz gomilu posmatrača okupljenih ispred kuće. Prišao je policajcu i mahnuo legitimacijom. Očekivao je da će proći kroz kordon bez zaustavljanja. Umesto toga, mladi pozornik uzeo je legitimaciju iz njegovih ruku. Pažljivo ju je osmotrio i skeptično pogledao imponantnu priliku u šortsu za plivanje i izbledelej majici s Bon Džovijeve turneje iz 1993: *Keep the Faith*.

„Policajac Lejton-Foks?“ sumnjičavo upita pozornik.

Vulf se trgao na pretenciozni zvuk vlastitog imena.

„Detektiv narednik Foks, tako je.“

„Kao 'masakr u sudnici' Foks?“

„Lepo piše Vilijam... Mogu li?“ Vulf je pokazao ka stambenoj zgradi.

Mladić mu je vratio legitimaciju i podigao traku da bi mogao da prođe.

„Hoćete li da vas otpratim tamo?“ pitao je.

Vulf je spustio pogled na šorts sa cvetnim motivima, gola kolena i radne cipele.

„Znaš šta? Mislim da ću se snaći.“

Pozornik se iscrerio.

„Četvrti sprat“, rekao je. „I pazite se. Ovo je usran kraj.“

Vulf je još jednom duboko uzdahnuo pre nego što je ušao u predvorje koje je mirisalo na izbeljivač. Ušao je u lift. Nije bilo dugmadi za drugi i peti sprat. Smeđa tečnost sušila se po ostatku brojčanika. Upotrebio je svu detektivsku veštinu da bi procenio da li je reč o izmetu, rđi ili koka-koli. Pritisnuo je dugme donjim delom majice, licem Ričija Sambore.

Bio je u stotinama ovakvih liftova, bešavnim metalnim kutijama, zadužbinama lokalnih vlasti širom zemlje. Nije bilo prostirki na podu, ogledala ili ispuččenih izvora svetlosti, baš ničega što su siromašni stanari mogli da unište ili ukradu. Stoga su se bacili na pisanje opscenih poruka sprejevima po zidovima. Pre nego što su se vrata otvorila na četvrtom spratu, Vulf je imao vremena da sazna da je Džoni Ratklif bio ovde i da je gej.

Više od desetero ljudi ćutke je stajalo u hodniku. Većina je izgledala blago potreseno. Svi su s neodobravanjem posmatrali Vulfovu odeću. Samo je bubuljičavi muškarac sa značkom forenzičara odobravajuće klimnuo glavom i podigao palčeve kad je prošao pored njega. Slabašni ali poznati miris pojačavao se dok se Vulf približavao otvorenim vratima na kraju hodnika. To je bio prepoznatljiviji zadah smrti. Na ovakvim poslovima brzo se naviknete na jedinstvenu mešavinu ustajalog vazduha, izmeta, mokraće i trulog mesa.

Vulf je odstupio od vrata kad je čuo da neko trči ka njima. Mlada žena izletela je u hodnik iz stana. Pala je na kolena i počela da povraća ispred njega. Učtivo je čekao pogodan trenutak da je zamoli da se skloni. Čuo je da se još neko približava i instinktivno uzmakao za još jedan korak pre nego što je detektiv narednik Emili Bakster zakoračila u hodnik.

„Vulfe! Mislila sam da sam videla kako se šunjaš okolo“, prodrala se u tihom hodniku. „Nego, šta misliš o ovome?“

Spustila je pogled na ženu koja je povraćala po podu između njih.

„Možete li da povraćate na nekom drugom mestu, molim vas?“

Nesrećnica je poslušno otpuzala od njih. Baksterova je zgrabila Vulfa za ruku. Uzbuđeno ga je uvela u stan. Gotovo deceniju mlađa žena nije mnogo zaostajala po visini za njim. Njena tamnosmeđa kosa izgledala je crno u tami zapuštenog hodnika. Šminkala se tako da joj privlačne oči izgledaju nenormalno krupno. Nosila je košulju i elegantne pantalone. Osmotrla je od glave do pete, s vragolastim osmehom.

„Zaboravili su da mi kažu kako se danas na posao dolazi u neformalnoj odeći.“

Vulf nije zagrizao mamac. Znao je da će, ako bude ćutao, ona brzo izgubiti zanimanje za njegovu nesvakidašnju garderobu.

„Koliko će Čejmbers pobesneti kad shvati šta je propustio!“ likovala je.

„Radije bih krstario po Karibima, umesto da se muvam oko leša“, ravnodušno reče Vulf.

Njene krupne oči raširile su se od iznenađenja: „Simons ti nije rekao?“

„Šta mi nije rekao?“

Povela ga je kroz gužvu u stanu, slabo osvetljenom s desetak strateški raspoređenih baterijskih lampi. Zadah nije bio nepodnošljiv, ali se neprestano pojačavo. Vulf je na osnovu velikog broja muva koje su mahnitno zujale zaključio da je njegov izvor blizu.

Stan je imao visoku tavanicu. U njemu nije bilo nameštaja. Bio je znatno veći od Vulfovog, ali jednako neprijatan. Žučkasti zidovi bili su puni rupa s prastarim instalacijama i izolacijom koja se krunila po golom podu. Kupatilo i kuhinja nisu bili menjani od šezdesetih godina prošlog veka.

„Šta mi nije rekao?“ ponovio je pitanje.

„Ovakav slučaj, Vulfe“, odvratila je Baksterova, „sreće se samo jednom u karijeri.“

Slušao ju je s krajičkom pažnje. Video je drugu spavaću sobu i posumnjao da plaća visoku kiriju za stančić preko puta. Zašli su za ugao i ušli u dnevnu sobu punu sveta. Automatski je pogledao na pod. Tragao je za lešom između opreme i nogu.

„Baksterova!“

Zastala je. Nestrpljivo se okrenula.

„Šta mi Simons nije rekao?“

Grupa ljudi stajala je između nje i velikog prozora. Sezao je od poda do tavanice i dominirao prostorijom. Pomerili su se u stranu pre nego što je stigla da odgovori. Upro je pogled u tačku iznad njih, u jedini svetlosni izvor koji policija nije donela sa sobom, reflektor na mračnoj sceni...

Ugledao je nago telo, zgrčeno u neprirodnom položaju. Činilo se da lebdi iznad iskrivljenih podnih dasaka. Gledalo je kroz veliki prozor, leđima okrenuto sobi. Stotine gotovo nevidljivih niti držalo ga je u tom položaju. Spuštale su se s dveju metalnih kuka.